

TRIANON 100 (I)

FANTOMELE LUI BELA KUN ȘI MIKLÓS HORTHY BÂNTUIE O EUROPĂ AFLATĂ ÎN DERIVĂ

Prăbușirea Imperiului AUSTROUNGAR la încheierea Primului Război Mondial și semnarea Tratatului de la TRIANON (4 iunie 1920) este un moment istoric care a trasat noile frontiere în interiorul EUROPEI, frontiere care, cu unele modificări, dăinuie și azi, asigurând echilibrul și stabilitatea continentului.

Tratatul de la TRIANON a fost înțeles de UNGARIA și de unguri ca un prilej de a se alia cu Societele bolșevice, în speranța că vor obține sprijin pentru realizarea visului milenar al UNGARIEI MARI. Drept urmare, comuniștii și socialiștii unguri s-au unit pentru a proclama Republica Sovietică Ungară, răsturnând guvernul condus de contele Mihaly KAROLYI.

Primul președinte al Republicii Sovietice Ungare a fost desemnat Sandor GARBAI, de profesie zidar, însă puterea reală se afla în mâinile ministrului de externe, Bela KUN. De menționat că Republica Sovietică Ungară a fost prima republică bolșevică din EUROPA, instalată la 21 martie 1919, care însă a rezistat până la 6 august 1919, când a fost înăbușită de armata română.

Dar să ne aplecăm asupra cronologiei evenimentelor care au precedat semnarea Tratatului de la TRIANON, care sunt trecute sub tăcere de istoricii și politicienii unguri, din motive lesne de înțeles.

În noaptea de 15/16 aprilie 1919, armata Republicii Sovietice Ungare ataca trupele române pe Valea CRIȘULUI, repurtând unele victorii neînsemnate, însă armata română înaintează prudent spre UNGARIA.

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ
*Independența
prin Cultură*

La 6 mai 1919, la ARAD, se constituie guvernul contrarevoluționar ungar, sub conducerea lui Gyula KAROLY, în care amiralul Miklos HORTHY ocupa funcția de ministru de război. La 24 iunie 1919 a fost organizată o lovitură de stat eșuată care a dus la formarea guvernului condus de Antal DOVCSAK, care declanșează "teroarea roșie" împotriva complotiștilor. La 20 iulie 1919, armata ungară atacă din nou trupele române, care de această dată lansează o contraofensivă puternică, ocupând la 4 august BUDAPESTA, unde, în aplauzele populației ungare, trupele române organizează o defilare. Armata română staționată pe teritoriul UNGARIEI a primit ordin regal de a se abține de la abuzuri și jafuri, dar să ajute populația civilă cu alimente și să restabilească ordinea legală (populația era îngrozită de abuzurile, jafurile și violurile practicate de proprii ostași, în timpul terorii roșii).

Odată încheiată misiunea de lichidare în fașă a bolșevismului în UNGARIA, armata română a primit ordin de retragere la 4 octombrie 1919, acțiune care se încheie la 30 martie 1920.

La 1 martie 1920, sub protecția armatei regale române, amiralul Miklos HORTHY este desemnat de către Adunarea Națională drept regent, restabilindu-se Regatul UNGARIEI. Din această poziție s-a semnat Tratatul de la TRIANON. Exact peste două decenii, regentul HORTHY, în urma Dictatului de la VIENA și cu sprijinul trupelor hitleriste, a ocupat Nordul TRANSILVANIEI, declanșând planul de exterminare al evreilor și românilor. Interesant că lui HORTHY i s-au ridicat statui, fiind considerat de unguri erou național, iar mareșalului Ion ANTONESCU i s-a pus eticheta de criminal de război

TRIANON 100 (I) - FANTOMELE LUI BELA KUN ȘI MIKLÓS HORTHY BÂNTUIE O EUROPĂ AFLATĂ ÎN DERIVĂ

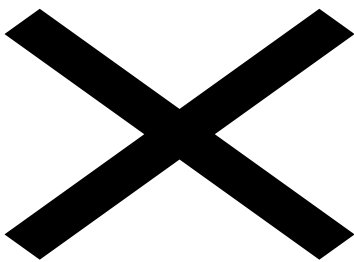
care a asasinat 400.000 evrei, punându-i-se în cârcă și asasinatele comise în TRANSILVANIA de către horthysti.

În lucrarea sa, "TRANSILVANIA - Invincibile argumentum", Ion COJA, referitor la Tratatul de la TRIANON, ținea să precizeze că: "Între statele europene, ROMÂNIA este îndreptățită să ducă o politică revizionistă. Dacă însă ROMÂNIA, deși îndreptățită, se abține totuși de la o politică revizionistă, atât de riscantă pentru pacea EUROPEI, devine de-a dreptul absurd ca ROMÂNIA să ajungă ea ținta unor pretenții teritoriale revizioniste. Absurditatea și-o împart în mod egal între ei cei ce formulează asemenea pretenții și cei care îi iau în serios" (Nota Bene!).

Pentru a înțelege mai bine legăturile de filiație ale UNGARIEI cu URSS și în prezent cu FEDERAȚIA RUSĂ, ar trebui să evocăm câteva momente care aduc în actualitate ocupația sovietică în Nordul TRANSILVANIEI, în perioada noiembrie 1944 - martie 1945, la care face referire într-o manieră obiectivă și bine documentată doamna cercetător științific Marcela SĂLĂJAN, de la Centrul de Studii din TRANSILVANIA, Cluj-Napoca: "Administrația sovietică în Nordul TRANSILVANIEI este caracterizată de abuzuri și epurarea românilor, favorizând accesul la nivelul administrației a funcționarilor maghiari din timpul horthyștilor, care în loc să fie condamnați pentru crime de război și genocidul evreilor, au fost convertiți la comunism și puși în poziții cheie în: justiție, jandarmerie, prefecturi".

În ciuda faptului că în primii ani după război politica marilor puteri reprezentante în Comisia Aliată față de problematica TRANSILVANIEI s-a aflat în mod constant pe agenda de lucru, soluțiile pentru a neutraliza germenii acestei surse de tensiune au întârziat să apară, lăsând cale liberă abuzurilor de tot felul din partea ocupantului sovietic.

Tergiversarea de către MOSCOVA a semnării Convenției de Armistițiu, încurajată și de atitudinea LONDREI care a întârziat, pentru a obține acordul dominioanelor, a permis Armatei Roșii să-și asigure controlul militar întregului teritoriu al ROMÂNIEI și să excludă din textul Convenției prevederile care stipulau instituirea unei zone libere de prezența sovietică. Dar oficialii sovietici membri ai Comisiei Aliate nu s-au mulțumit cu atâta ci au acționat pe lângă reprezentanții britanici și americani să accepte introducerea în Convenție a unor obligații pentru partea română, de a participa cu ostași la războiul antihitlerist în afara granițelor ROMÂNIEI, renunțarea la BASARABIA și BUCOVINA de NORD și aducerea la putere a unui guvern agreat de MOSCOVA.

În spatele acestor poziții politico-diplomatice agresive a sovieticilor se aflau acțiunile din umbră ale agenților de influență și de informații ai KGB, implantați în poziții cheie în Departamentul de Stat American, la Foreign Office și ai serviciului de spionaj britanic (rețeaua de la Cambridge condusă de Kim PHILBY), care puneau la dispoziția negociatorilor sovietici informații confidențiale privind limitele mandatului reprezentanților din Convenție.

De altfel, la începutul lunii noiembrie 1944, odată cu încheierea operațiunilor militare, s-a trecut la o nouă împărțire administrativ-teritorială a unor județe din TRANSILVANIA, revenindu-se la situația anterioară ocupației horthyste, înlocuindu-se întreaga administrație cu funcționari români. Aceste măsuri au atras riposte ale mareșalului MALINOVSKY, care a făcut tot posibilul să blocheze

TRIANON 100 (I) - FANTOMELE LUI BELA KUN ȘI MIKLÓS HORTHY BÂNTUIE O EUROPĂ AFLATĂ ÎN DERIVĂ

instalarea autorităților române în TRANSILVANIA de NORD.

În "JURNALUL" său, generalul Constantin SĂNĂTESCU, care a devenit șeful guvernului după arestarea mareșalului Ion ANTONESCU,

consemna cu amărăciune: "...am fost nevoit să-l trimit pe Lucrețiu PĂTRĂȘCANU ca șef al delegației la MOSCOVA pentru a semna Convenția de Armistițiu, pentru că se lăuda cu relațiile sale cu personalitățile politice sovietice. După tergiversări bine gândite, din partea sovietică, la 12 septembrie 1944 s-a semnat armistițiul, dar asta nu înseamnă că sovieticii îl vor respecta".

Într-adevăr, după instalarea administrației române în TRANSILVANIA, la presiunile ungarilor și cu sprijinul mareșalului MALINOVSKY, partea sovietică adresează un ultimatum guvernului de la BUCUREȘTI pentru retragerea administrației române, sub amenințarea că, la Conferința de pace, TRANSILVANIA va fi cedată în întregime UNGARIEI. În aceste condiții, s-a trecut la retragerea administrației române, instalată de mai puțin de o lună, sovieticii hotărând înlocuirea ei cu funcționari ai vechii administrații horthyste, cu infractori eliberați din pușcării, cu vagabonzi care au acceptat să se înscrie în PCR, astfel că sovietizarea ROMÂNIEI a plecat din TRANSILVANIA și a cuprins întregul regat. Funcționarii români, judecători, jandarmi, prefecți, polițiști au fost transferați în județele limitrofe sau trecuți în rezervă.

Încheind această paranteză dureroasă a istoriei, trebuie amintit momentul 13 martie 1945, când, pentru a marca gestul de "bunăvoință" al URSS față de problema TRANSILVANIEI, s-au organizat la CLUJ festivități entuziaste prilejuite de instalarea administrației române în TRANSILVANIA, festivități la care au participat Regele MIHAI I, patriarhul NICODIM și A.VÎȘINSKY. Premierul dorit de MOSCOVA, Petru GROZA, a organizat o conferință cu prefecții din ARDEAL, cărora le-a cerut: "excluderea șovinismului", afirmând că "o bună înțelegere între români și maghiari ar grăbi integrarea TRANSILVANIEI în statul român" (30 martie 1945).

Ulterior, tot la presiunea ungarilor sprijiniți de autoritățile sovietice, s-a înființat Regiunea Autonomă Maghiară (1952-1960), al cărei președinte al Sfatului a fost ales Gere MIHALY, cu sediul la Tg. MUREȘ. În 1960, prin noua lege de organizare a administrației teritoriului, s-a înființat Regiunea MUREȘ-AUTONOMĂ MAGHIARĂ, care a fost desființată în 1968, odată cu renunțarea la regiuni și înființarea județelor. Analizând resorturile pozițiilor extrem de dure ale conducerii URSS la adresa ROMÂNIEI și favorabile UNGARIEI, vom înțelege că ele au rădăcini adânci în umilința istorică suferită de KREMLIN ca urmare a intervenției armatei române pentru alungarea regimului bolșevic instalat la BUDAPESTA (care se dorea a fi avanpostul pătrunderii comunismului în EUROPA), culminând cu ordinul mareșalului Ion ANTONESCU ca armata română să treacă PRUTUL, pentru a elibera BASARABIA și BUCOVINA de sub ocupația sovietică. Contenciosul ungaro-român a fost abil exploatat de sovietici și mai este și astăzi ținut la "cald" în interesul MOSCOVEI, pentru a-și menține controlul și influența politico-economică în BALCANII de SUD-EST, cu atât mai mult cu cât cele două țări sunt membre NATO și UE.

Gl.Bg.(r) GHEORGHE DRAGOMIR
Președintele Centrului de Etică și Strategii